

உள் நாட்டிற்கு
வருட சந்தா ரூபா 3.

1065

வெளி நாட்டிற்கு
வருட சந்தா ரூபா 4.

ஆசிரியர்:

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை

தமிழ்ப் பண்டிதர்,

சிலோன்.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

LIBERTÉ—ÉGALITÉ.—FRATERNITÉ.

VITTAGAM

LE RÉDACTEUR

TENKOVAI

S. CANDIAH PILLAI

Tamil Pandit

Jaffna

CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாடுஞ் சாக்காமே
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—

அம்பலத்தாடு ஐயர் மடத்து வீதி,
நேம்பர் 2,

புதுவை.

VOL. III.

புதுவை, தாது (ஸ்ர) சித்திரை மீ ௧௧ ௨ (23—4—36)

NO. 19.

சுத்தசாதகம்.

கங்கையுமிடைச்சேரியுமொன்றுக்கொன்று
கைவிட்டததுவிட்டதோக்கும்

இங்ஙனங்குந்தமுமொருவனுமற்
ற்டைவிடாததுவிடாதோக்கும்

எங்ஙனமவனுமிவனுமற்ற்டைவிட்
டிடைவிடாதிருத்தலுங்கூடுந்

துங்கவவ்வசிக்குப்போந்திமேருத்தந்
தோன்றிடாமறையெறியோர்க்கே.

சீவனதுபாதீசனதுபாதீர்ந்து

சித்திரண்டதுமொன்றே

ஆவதுவிட்டுவிடாதலக்கணையென்

றறையந்திவுபாதியோரிணமே

மேவலைங்கல்விட்டலக்கணையாம்

விளங்குஞ்சித்திரண்டதுமொன்றே

ஆவதுவிடாதலக்கணையாகு

மவைக்குமேலிலக்கணையின்றும்.

உ
திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானோடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
றூன்வந்து முந்தியினே.

[திருவாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை

தாது ஞு சித்திரை மீ ககவ

நேரா நட்பு.

டைக்காத புதையல்" எனப் போற்றப் படுதற் குரிய பெரு மாண்பு வாய்ந்த "மூவடி முப்பது" என்னும் அரிய தமிழ் மறையில் "பொருட்கூறு" என்னும் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் நான்காவது சூத்த மகுடமாகி மிளிர்வது "நேரா நட்பு" என்பது.

இதற்கு முந்திய சூத்த மகுடமாகிய "வியத்தல்" என்பதன் பண்பும் பயனும் ஷே சூத்தம் ததவியவாறு: "வித்தகம்" தொகுதி 3. இல 18இல் ஒரு சிறிது விளக்கிக் கூறப்பட்டன.

பக்குவ சீவனாகிய மாணவன் தன் ஆசான் உரை வழி நின்று அவனால் பணிக்கப் படும் அறத் தாறுகளை வழுவறத் தாங்கித் தவிழ்தல் உற — தவிர்்தல் உறப் பயிலாது அவ் ஆசான் கருணை ஈதெனக் கண்டு நிறை பிறழாது பயின்று ஆரோகணப் படியேற்றத்தில் ஓரளவு நிறை பெற்றுழி,

நாதம் என்னும் ஒலி ஊனாகிய உடலில் விபாபிக்க விபாபிக்க ஏற்ற பெற்றி தூய்மை அடைந்து விண்ணகி விண் சொரூபம் பெறும் என்பதும்,

அத்தகைய நிலைமை—அவசரம்— தத்துவம் வியப்பு எனப் பெயர் பெறும் என்பதும்,

அவ் வியப்பு எனும் தத்துவமே-- தானமே அகில சீவர்களும் "அட்டா! இவன் ஆற்றல் மிக மிகப் பெரிதே" எனக் கழிபெரு வியப்படைதற் குரிய அரிய பெரிய அருட் சித்திகளை வழங்குவது என்பதும்,

அத்தகைய தத்துவத்தை அடைந்த புண்ணிய புருடனை அகில மாக்கள் அச்சத்தோடும் பத்தியோடும் சூழ்ந்து அவன் கை நட்புக்கு இன்புற்று ஏவல் புரியா நிற்பர் என்பதும்,

ஷே வியப்பு என்னும் மகுடம் தாங்கிய சூத்தத்தால் தூலமாக அறுதியிடப் பட்டன ஆகும்.

மேலே கூறியவாறு நாதம் என்னும் ஒலி உடலகத்து உறைந்து விண்ணகி நிற்பல் எங்ஙனம்? எனின், சிறிது கூறுதும்:—

நாதம் என்பது இயக்கத்தால் ஆயது. இயக்கம் என்னும் வாயு பிருதிவியாகிய ஊனில் -- உடலில் உறைய உறைய உறைந்த அளவுக்கு ஏற்ப அமலம் ஆக்கமுறும்; அசுத்தம் நீங்கி அமலம் ஆக்கமுறும் என்க.

விந்துவில் உள்ள வாயுவின் அசைவே நாத மாதலால் -- விந்துவே நாத

மாதலால் நிறை முறையான சிற்றின்ப துகர்ச்சியால் விந்து அசுத்தம் நீங்கி உடலில் உறைந்து அமலமடைதல் எனப் படுவது இதுவே; இந்திரிய நிரோதம் எனப் படுவது இதுவே; பிராண அபான நிரோதம் எனப் படுவதும் இதுவே ஆம்.

உறைந்தது என்ற போதே இயக்க நிறை குறுகியது என்பது பொருளாம். உறைந்த போது ஊனும் வாயுவும் (நாதமும்) பஞ்சீகரணிக்கப் படும். அஞ்ஞான்று பிருதிவியும் நாதமும் அமலம் பெற்றன ஆகும். வாயு அசைவற்ற இடம் ஆகாயம் ஆதலால்-- பிருதிவியில் உறைந்து அசைவற்ற உபய பூதமாகிய வாயு ஆகாயம் ஆதலால், பிருதிவி யாகிய உடலில் ஆகாசம் தந்திரமாக இயக்க உருவம் தாங்கி அணு அணுவாய்ப் பாய்ந்து அசைவற்றது--ஆகாயம் என இடம் பெற்றது -- நிறைக்கு ஏற்ப அமலம் சித்தி பெற்றது ("கெழுமிபகோடல்" ஷே 3வது சூத்தம்) என்று கூறப் படும்.

பிருதிவி அமல மடைந்து கற்பூர வண்ணம் பெறும்; அஃதாவது கரையும் தன்மை பெறும் என்பது.

இத்தகைய அமல நிலையாகிய கற்பூர வண்ணம் பூரணம் பெற்ற வடிவமே ஞான சத்தி வடிவம்--ஒ வடிவம் என்னும் பிரணவ வடிவம் -- சீவன் முத்தி நிலை பூரணப் பட்டோர்க் குரிய அமல தது என அறிதற் பாற்று.

இதுவே அருளாகிக் கரைந்து ஞான காசத்தில் ஞானகாச மாகிய பரத்தில் -- பிரமத்தில் ஒடுங்குவது -- மறைவது -- சிவாங்கமாகித் திகழ்வது என்க.

திருமந்திரம்.

அழிகின்ற சாயா புருடனைப் போலக் கழிகின்ற நீரிற் குமிழியைக் காணில் எழுகின்ற தீயிற் கப் பூர்த்தை ஒச்சப் பொழிகின்ற இவ் உடற் போய்ப் பரத்தே.

(ஷே 8ம் தர். விசுவக்கிராசம் மர். 1)

என்பது எம் அண்ணல் திருமுலன் அருள் வாக்கு.

(இ—ள்)நீர்க் குமிழியானது நீரிலே தோன்றி அதனுள் மறைந்து தன் சொரூபம் கெட்டது போல, சரீரத் தால் ஆன நிழற் சாயை யானது அச் சரீரத்தின் வேறாகத் தோன்றுவ தென்ப தமிழ்ந்து அச் சரீரத்தோடு உறவு செய்து அச் சாயை என்னும் நாமமும் ரூபமும் அழிந்தபோது, கொளுத்தப் பட்ட தீக் கொழுந்தினால் கற்பூரமானது தன் இருப்புச் சிறிதும் இன்றி முற்றாகக் கரைந்து ஒடுங்குவது போல, அருட் சோதியால் விழுங்கப் பட்டு அருளாகிக் கரைதலால் அரு ளொளியைப் பொழிகின்ற இத்தகைய உடலம் (அருள் வடிவம்) ஞானாகாசத் தில் ஒடுங்கும் என்பது.

நீரில் கழிகின்ற குமிழியைப் போல அழிகின்ற சாயா புருடனைக் காணில் என இயையும். பொழிதல்— அருளொ ளியைக் காலுதல்; கரைதல் எனினும் ஆம். வேத வண்மையாகிய ஒடுக்க முறை இதுவே என அறிதற் பாற்று.

“கற்பூரநீபம்போல்என்தன்உடலைக் கனகசபையில்கலந்துகொள்வாயே.”

என இப் பெற்றி கைவரப் பெற்று நித்தியத்துவம் பெற்ற முத்துத்தாண் டவப் பெருமான் அருளியதும் அறிக. கனகசபை — பொன்னம்பலம்—ஞான காசம்.

ஞானாகாசமே சத்தி எனவும் பிரமம் எனவும் சுருதி கூறிற்று.

கூர்மபுராணம்.

“யஸ்ய ஸாபரமா தேவீ

சக்திர் ஆகாச ஸம்ஜ்ஜிதா ।”

[பரம தேவியானவர் எவருக்குச் சத்தி ஆயினரோ அவர் ஆகாசம் எனப் படுவர்.]

தைத்திரியம். (1.6.2.)

“ஆகாச சரீரம் ப்ரஹ்ம”

[ஆகாய (பராசத்தி)சரீர முடையது பிரமம்.]

சாந்தோக்கியம். (4. 10. 5.)

“கம் ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்ம”

[ஆனந்தம் பிரமம்; ஆகாயம் பிரமம்]

“உற்ற ஆக்கையின் உறு பொருள்” ஆய் நமது சரீரத்துள் விளங்கும் நாத வடிவமான பிரமம் அமல மடைந்து ஊனில் விபாபித்து அதன் கண் உறைந்து விண் சொரூப மாதலே — விண்ணாசு நின்றலே உடலில் ஆகாச பூதம் பெருக்க மடைதல் என்பதன் பொருளாகும்.

தகராகாசம் பிரமம் என்பது சுருதி.

சூத சங்கிதை.

பிரமபுரமென்றெடுத்தாரைக்கப்பேசுஞான

[வகிகார

வரமன்னியசரீரநீதில்வயங்குதகரமெனச்

[சிறந்தா

தரமாரிதயகமலத்திற்கேன்றுந்தகார்

[காசமே

பரமசிவனென்றெம்மறையும்பகராநிற்கும்

[பண்ணவர்காள்.

(ஷாசாந்தோக்கிய வுபநிடதத் தமைந்த

தாற்பரியம் பின்னு முரைத்த அத்தியாயம்.

[செ. 2.)

இவ் அமல சொரூபமே படி முறை யான் ஆக்க முற்று உடலுயிரை விழுங்கி அருள் வடிவாய் அகண்டா கார அமல ஞானாகாச சொரூப மாகிய பரத்தில் ஒடுங்குவது — அதனோடு ஒன்றாய் நிற்பது.

பின் வரும் பிரபல சுருதி இவ் உண் மையை நன்று வலியுறுத்துதல் கண்டு கொள்க.

நிருமந்திரம்.

அளந்து துரியத் ததிவினை வாங்கி உளங்கொள் பரஞ்சுக முண்ட தொழித்துக் கிளர்ந்த பரஞ்சிவஞ் சேரக் கிடைத்தால் விளங்கிய வெட்ட வெளிமறு மாமே.

கரியுண் விளவின் கனிபோ லுயிரும் உரிய பரமுமுன் தேதுஞ் சிவமும் அரிய துரியமே லகிலமு மெல்லாம் திரிய விழங்குஞ் சிவபெரு மானே.

அந்தமு மாதியுமாகும் பராபரன் தந்தம் பரப்பரன் தன்னிற் பரமுடன் நந்தமை யுண்டமெய்க்ஞ ஞானகே யாந் [தத்தே நத்தியிருந்தன மூறி யோமே.

(ஷா 8ம் தந். விசுவக்கிராசம். மந். 5,7,8)

நாதம் என்னும் ஒலி விண்ணாசு விண் சொரூபமாகப் பெறுதலாகிய “வியப்பு” என்னும் தடத்தை அடையப் பெற்ற மெய்யடியானே மேல் உட லும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றுதலாகிய “நேரா நட்புக்” கைவரப் பெற்றுப் படி யேற்றம் பெற்று ஞான சத்தி வடிவின் னை அருளாய் வெளிபாய் ஞானாகாசத் தில் ஒடுங்கி நித்தியத்துவம் பெறுதற்கு அருகனாவன். வேத வண்மை இதுவே ஆம்.

நாதம் என்னும் ஒலி உடலில் உறைந்து அமலமடைந்து விண் சொரூ பம் பெறுதலே — ஆகாச பூதம் உட லில் பெருக்க மடைதலே எம் பெரு மான் உடலில் குடிபுகுதல் என்பதன் உண்மையும் ஆம்.

மேலைச் சூத்தத்தால் கூறப்பட்ட “வியப்பு” என்னும் தத்துவப் பெற் றியை மேலும் சிறிது விளக்கு முகத் தால், அத்தகைய தத்துவத்தை அடையப் பெற்றவனே தனது உடலுயிர் ஒழி வற ஒன்றிப் பூரண அமல மடையப் பெற்று ஞானாகாசத்தில் ஒடுக்கம்பெறு வன் என்னும் உண்மையும் இயைபு பற்றி நண்டுச் சிறிது கூறப்பட வேண் டிய தாயிற்று.

இனி மேலைச் சூத்தத்தோடு தொடர் புடைய நான்காம் சூத்த மகுடமாகிய “நேரா நட்பு” என்பதன் பண்பும் பயனும் ஷே சூத்தம் துதலியவாறு ஒரு சிறிது கூறப்படும்.

முவடி முப்பது.

பொருட் கூறு. 2.

நேரா நட்பு - சூத்தம் 4.

காண்பகை யிறுக்கக் காநேர் துப்பாய்ப் பார்க்கிணைப் பண்பாய்ப் பற்றிய கேண்மை ஆர்கிற துதையா யாக்கம் விளைக்கும்மே.

என்பது சூத்தம்.

மேலைச் சூத்தத்தால் கூறப்பட்ட “வியப்பு” என்னும் தத்துவத்தை அடைந்தவனது உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றி நின்றலாகிய “நேரா நட்பு” என்னும் “கேண்மை”யின் பண்பும் பயனும் உணர்த்துதல் துகலிற்று இச் சூத்தம் என்க.

“நேரா நட்பு” என்பது போலி நட்பு எனவும், அது தான் பகையை அடக்குதற் குரிய காலத்தை ஆராய்தற்குக் கருவியாய் இருப்பது எனவும்,

உலகியலில் பலரோடும் ஒட்டியும் ஒட்டாதும் இயங்குதற்கு உரியது எனவும்,

ஒருவர் பால் தொடர்ந்த நட்பு மெய் நட்பாக அளந்தறி கருவியாய் நின்று ஆக்கமுறச் செய்வது எனவும்,

எம் போலிய உலகியலுக்கு ஒப்பிய படிப்பாளிகள் பொருள் காணும் படியும்,

உண்மையை நாடும் ஆற்றலும் காதலும் உடையார் குரு வருளால் அதனை உணர்ந்து உய்தி யடையும் படியும் அமைக்கப் பட்டது இச் சூத்தம் என்க.

இரண்டு என விவரிக்கப்படும் உடலுயிர் தொன்று தொட்டு — அநாதி காலம் தொட்டு ஒன்று எனத்தோற்றப்

பட்டும் ஒன்றுக்கு மற்றொன்று முரண் பாடுடைய — மாறுபாடுடைய இயக்கங்களால் சிறிது காலம் வாய்மையான சுகம் எனக் காட்டி மகிழ்வித்துப் பாழாக்கும் பண்புடைய துச்சமான இன்ப அதுபவத்தால்

அவ் (உடலுயிர்) இரண்டும் ஒற்றுமை கொண்டு வாழ முடியாத ஏற்ற நிலையுடைய பகைமையினால் நட்பழிந்து சத்ருத்துவம் ஒங்கி அதன் பயனான பரிதாப கரமான நிலைமையை அடைதல் — பிணி மூப்புச் சாக்காடு அடைதல் — மரண மடைதல் கண்டுகூடு — பிரத்தியட்சம் என்பது பட்டாங்கு.

ஆதலால், பிறவி நெறிக்குக் காரணமாகிய இன்ன பண்புடைய நட்பின் மையை எவ் வெவ் வகையான உபாயங்களால் நீறச் செய்ய வேண்டுமோ அவ்வக் காலத்துக் குரிய அறத்தாறு களை ஆசான் அருளால் கைக்கொண்டு பயின்று,

உடலுயிருக்கு இடையில் வேரூன்றி நிற்கும் — இயற்கை என அமைந்து நிற்கும் அடாப் பகையினை — பழம் பகையினை ஒடுக்கி — அழித்து,

உடல் உயிர் என்னும் அவ் இரண்டுக்கும் இடையில் இடையறா நட்பு என்னும் கேண்மைபை ஆக்கமுறச் செய்து காண்பதையே “நேரா நட்பு” என்னும் இச் சூத்தத்தால் விளக்கிப் போந்தனர் எமது புலவர் பெருமான் என அறிதற் பாற்றும்.

நன்று கூறினீர்! என்னே! நம் மதித் திறம்! “நேரா நட்பு” என்றால் இணக்கம் இல்லாத நட்பு — போலி நட்பு என்றன்றோ பொருள் கொள்ளற் பாற்று! ஆதலால் நம் கூற்று அவ் லமே! எனின், கூறுதும்:—

மிகப் பெரிய தேயத்தை ஆளும் சக்கரவர்த்தியாய் உள்ளான் ஒருவன் நட்பானது நாடோடி ஒருவனுக்கு — ஒன்றும் அறியா மோழை எனப் பல்

லோராலும் மதிக்கப் பட்டான் ஒருவனுக்குக் கிடைக்கப் பெறுமாயின்,

திருக்கோவையார்.

“வளைபயில்கீழ்க்கடல்நின்றிடமேல்கடல்
[வானுகத்தின்
துளைவழிநேர்கழிகோத்தென

என்னும் மறை மொழிக்கு ஒப்பத் தெய்வச் செயலாகப் பூர்வ புண்ணிய மிகுதியால் நேருமாயின், அத்தகைய அரிய பெரிய நட்பு அவ் ஏழைக்கு அவனது நிலைமைக்கு ஏற்பக் கிடைக்கக்கூடிய நட்பு ஆகுமா? நேரக் கூடிய நட்பு ஆகுமா? அவ் ஏழையானவன் அத்தகைய நட்புக்குத் தன்னைப் பாத்திரவான் என்று — தக்கவன் என்று மதிக்கத் துணிவானா? ஒருபோதும் துணிய மாட்டான் ஆல்லவா?

ஆதலால், அத்துனைப் பெருமை வாய்ந்த நட்பைப் பற்றிப் பிறர் அவனை உசாவுறி, அவன் அதற்கு

“இந் நட்பு எனது பூர்வ புண்ணிய மிகுதியால் கிடைத்த தன்றோ! யான் இதற்கு அருகனா? இஃது எனக்கோர் நேரா நட்பு அல்லவா? நேரும் என்று சொப்பனத்திலும் நினைக்க முடியாத நட்பு அல்லவா? நேர முடிபாத நட்பு அன்றோ — நேரா நட்பு அன்றோ எனக்கு நேர்ந்தது!”

என்று கூறுவன்.

இஃது உலகியல் அல்லவா? உலக வழக்கு அல்லவா?

நேர முடியாத நட்பு என்றும் நேரொணாத நட்பு என்றும் கூறுவதால் பெறப் படுவது யாது? எனின்,

அத்தகைய நட்பின் அருமை பெருமையும் அதனை அடைதற்கு இன்றி யமையாச் சாதனங்களின் பெட்டும், அச்சாதனங்களைக் கைக்கொண்டு ஒழுக்குங்கால் அவற்றால் ஆக்கமுறும் துன்பங்கள் — இடையூறுகள் — சகித்

தற் கரிய பையாப்புக்கள்—பைதல்கள் என்பன வற்றின் ஏற்ற பெற்றி நிறையும் குறிப்பாகத் தெரிக்கப் பட்டன என்பதே ஆம்.

அன்றி அத்தகைய நட்பு எஞ்ஞான்றும் எவ்வாற்றானும் நேர முடியாத தொன்று என அறுதி யிடப்பட்ட தன்று.

ஆதலால் “நேரா நட்பு” என ஆசிரியரால் அமைக்கப்பட்ட மகுடத்துக்கு நேர்தற்கு அரிய நட்பு—நேர ஒண்ணை நட்பு எனப் பொருள் கோடலே முறையாம் என அறிதற் பாற்று.

பன் னெடுங்காலம் மகப் பேறின்றி வருந்தி அதனைப் பெறுவான் அருந்தவம் உஞற்றி அரியதோர் ஆண்பகவை ஈன்றான் ஓர் அன்னைக்கு அம் மகவின் மாட்டுள்ள அன்புக்கு அளவுண்டோ? அடைக்கும் தாழ் உண்டோ? அக் குழவிக்கு அவள் தன் முலை யமுதம் ஊட்டி அதனைத் தாலாட்டு மிழி,

“என் அருமைக் கண்மணியே! என் ஆருயிரே! பாவிபாகிய எனக்கு நீ கிடைக்காத பொக்கிஷம் அல்லவா? நேர ஒண்ணைக் கருவூலம் அல்லவா? காண ஒண்ணைக் கரு மாணிக்கம் அல்லவா? என் கண்ணை நீ உறங்கு”

என்று இன்றோன்ன அன்பினொடு அளாவிய இன்ப மொழிகள் பல வற்றால் ஒலுறுத்தி அதனை உறங்க வைத்து உவகையோடு இன்புற்று வதிவது உலக வழக்கு அல்லவா?

இஃதே போல்,

பல்லாழி காலமாக — தொன்று தொட்டே உடலும் உயிரும் சிறிது சிறிது காலம் ஒற்றுமையுடன் ஒழுக்கு வன வாகப் புறத்தே நடித்துக் காட்டி அந்தரங்கத்தில் அவ்இரண்டும் முரண்பாடுடைய நெறிகளால் இயங்கி ஈற்றில் அம் முரண்பாடு காரணமாக — பகை

காரணமாக அஃதாவது அம் முரண்பாடு என்னும் பகைமை பெறவேண்டிய நிறையைப் பெற்ற ஞான்று,

உலகியலுக்கு ஒப்பிய படிப்பாலாய ஞாபக சக்தி கெட்டு — வேதாந்த சித்தாந்த சாத்திர ஆராய்ச்சிகளின் உணர்வு கெட்டு — புலனைந்தும் கலக்குற்று நெறி மயங்கி—தியானம் கெட்டு — ஞானம் கெட்டு— அறிவு என்னும் உணர்ச்சி அறவே அழிந்து செத்துப் போதலையே தமக்குத் தொழிலாகக் கொண்டு இருப்ப, உலகியலும் இஃதாகவே இருப்ப,

இவ் இழிதகைமை யுடைய நிலைமையை உணரும் ஆற்றலும் காதலும் ஒருவனுக்குத் தான் உஞற்றிய நல்ல வினையின் பயனாக ஆக்க முற்று,

ஆசானைத் தேடி அடைந்து அரி பிரமாதியர்களுக்கும் அரியது எனக் கூறப் படும் சீவன் முத்தி நிலையை அடைவான் வேட்கை மீதூரப் பெற்ற வனும்,

அதற் குரிய அறத் தாறுகையும் குரு வருளால் அவன் கைக் கொண்டு ஒழுகி,

அளப் பரிய துன்பங்களுக்கும் உலக வசைகளுக்கும் இலக்காகி வதிந்தும்,

அவற்றைப் பொருட் படுத்தாது அவை யாவும் திருவருட் செயலே எனக் கண்டு அருந்தவம் உஞற்றி,

அத்தகைய ஆரோகணத் தவப் பேற்றினால் அவன் தன் உடலும் உயிரும் தத் தமக்கு உரிமையாகக் கொண்ட வஞ்சகமான அடாப் பகையினின்றும் நீங்கி,

மீத்ருத்துவம் பெற்றுச் சதிபதிகள் என்னும் முறையில் அவ் இரண்டும் கூடிக் குழைந்து,

அத்தகைய சையோக நிறை மிகுதியால் இரண்டென்ப தற்ற—நேர்தற்

கரிய—நேர முடியாத—நேர ஒண்ணை நட்பு — “நேரா நட்பு” நேரா நட்பு என்னும் “கேண்மை” விளை வேறி அவ் அரிய பெரிய நிலைமையை அடைந்த ஆங்கு,

அவ்வாறு ஒழிவற ஒன்றிய அவ் உடலும் உயிரும் அளப்பரியபேரின்ப சுக வாரியில் மூழ்கித் திளைத்துய்வான் அமைந்தன என்றால் — நித்தியத்துவ நெறிக்கண் உய்திபெற்றன என்றால்,

இத்தகைய நட்பு எளிதில் நேர்தற் குரிய தோர் நட்பு ஆகுமா? இஃது நேர்தற்கு அரியதோர் நட்பு அல்லவா? “நேரா நட்பு” அல்லவா?

இத்துணை அருமை பெருமை வாய்ந்த நட்பை — நட்பு என்னும் “கேண்மை”யைச் சிறப்பித்துக் கூறுவான் வேண்டியே—இதன் பெற்றியை — பெட்பை எம் போலிய அறிவிடிகளாகிய அகில மாக்களுக்கு விளக்கிக் காட்டுதற்கு எனவே,

தத்துவப் பெரியாராகிய எமது இடைக்காடர் பெருமானார் இதனை “நேரா நட்பு” என்னும் ஆழ்ந்த பொருள மைந்த சொற் றொடரால் கூறியருளிநார் என அறிதற் பாற்று.

ஆதலால் நேரா நட்பு என்பது போலி நட்பு எனப் படுதல் சாலப் பொருத்த முடைத் தன்றாதல் — உண்மை நிலைக்கு ஒரு சிறிதும் ஒப்பிய தன்றாதல் கண்டு கொள்க.

சீவர்கள் உய்வுக்கு—புருஷார்த்தப் பேற்றிற்கு — நித்தியத்துவம் அடைதற்கு உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றி நிற்பாகிய இத்தகைய நேரா நட்பு என்னும் கேண்மை இன்றி யமையாதது என்னும் வேத உண்மையையே—இயற்கை நெறிபாகிய சத்திய நெறியையே எமது பொய்யில்புலவரும் பின் வரும் திருவாக்கால் வற்புறுத்தி யருளிநார் என அறிதல் வேண்டும்.

குறள்.

புக்கி லமைந்தின்னு கொல்லோ உடம்
துச்சி லிருந்த வுயிர்க்கு.

(ஊ 34ம் அதி. நிலையாமை செ.. 10)

பிணி மூப்புச் சாக்காடுகளுக்கு
இடமாகிய அசுத்த தநுக்கள் தோறும்
(நட்பு இன்மையால்) ஒதுங்கி இருந்து
இருந்து பிரிந்து பிரிந்து போதரா
நின்ற உயிருக்கு (நேராநட்பு ஏற்படு
தலால்) பூரணமாகக் குடி புகுந்து —
ஒழிவற ஒன்றி இருந்து நித்தியத்
துவம் பெறுதற் குரிய அமல தநு
இன்னும் அமைப வில்லையோ! எனத்
தேவர் இரங்கியமை காண்க.

அமல தநுவாகிய புக்கில் அமையப்
பெற்றால் அதனோடு ஒழிவற ஒன்றிய
உயிர் நித்தியத்துவம் அடைதலே
யன்றி அதனைப் பிரிந்து பிறவி வலைப்
பட்டுத் துச்சில் இருந்து — அசுத்த
தநுக்கள் தோறும் ஒதுங்கி இருந்து
வருந்த மாட்டாது என்பது இதனால்
நன்று பெறப்படுதல் கண்டு கொள்க.

புக்க + இல் = புக்கில். புக்கில் சரீரம்
எனப் பொருள் படுதல்

“நோக்கார் கொல் நொய்யதோ புக்கில்லை”
(ஊ 5ம் அதி. தாய தன்மை செ. 1.)

என்னும் நாலடியார் செய்யுட் பாகத்
தாலும் அறியப்படும்.

புக்கில் என்பது ஷை குறட்
பாவில் அமல தநுவை உணர்த்தி
நின்றது. அமல தநுவே அருளாகிக்
கரைந்து வாய்மையான இடமாகும் —
சத்தியாகும் — வீடாகும் என்பது
வேத வுண்மை.

சுத்தசாதகம்.

“தெருள்வடிவானசத்தியாய்முன்போல்
திசுமும்என்று” “அசி” உரைத்திடமே.”

“அருள்வடிவதுவும்கிவாங்கிசனும்மா
[யமர்ந்துநின்றிடுகின்றபடியே”]
(ஊ செ. 32. 59.)

எனவும் பெரியநாயகி அருளால்
எழுந்த திரு வாக்குக்களையும் நோக்
குக.

இத்துணைச் சிறப்பும் அருமைபெரு
மையும் வாய்ந்து இச் சூக்தம் துதிய
பொருளாய் அமைந்த “நேரா நட்பு”
என்னும் வாய்மையான கேண்மை
சித்திக்கப் பெறுதல் எங்ஙனம்? அத
னால் ஆம் பயன் என்னை? எனின்,

அவை ஷை சூக்தப் பொருளை
ஒருவாறு ஆராய்ந்து கூறு முகத்தால்
சிறிது விளக்கப் படும்.

1

கால் தேர் துப்பு ஆய் பார்க்கு இணைப்
[பண்பு ஆய் பற்றிய கேண்மை

2

காண் பகை இறுக்க

3

ஆர் சிறு தூதை ஆய் ஆக்கம் வீளைக்
[கும்மே

என அந்துவயம் செய்து பொருள்
காணற்பாலது இச் சூக்தம் என்க.

1

மேலைச் சூக்தத்தில் (சூக்தம். 3.)
கூறிய “கூற்றறி பாணர்” என்னும்
நாதமாகிய கால் உரிய சாதகங்களால்
ஏற்ற பெற்றி தூய்மை (“தேர் துப்பு”) அடைதலால், பிருதிவி தத்துவமாகிய
தூலத்தில் உள்ள அழுக்கை —
தடிப்பை—கடின சுவாபத்தை இரியு
மாறு செய்வான் அப் பூமி எனும்
தூலத்தில் அதற்கு ஒத்த வண்ணம்
நிறை கொண்டு உறைந்து அதனைப்
பற்றியதனால் உளதாய கேண்மையால்,

2

கிழவனும் கிழத்தியு மாகிய உயிரும்
உடலும் தம் தம் வினை காரணமாகக்
கண்ட—செய்து கொண்ட—விளைத்த
பகையை இறுக்க — அழிக்க —
அழிக்கும் படி,

3

அவ் உடலாகிய தூலத்தை இட
மாகக் கொண்டு, இயக்கத் தன்மை
கெட்டு ஆகாயம் என அமர்ந்து அணு
அணுவாக ஒக்கம் பெற்று, சிதாசாகம்
நிறைந்த பாத்திரம் என விளங்கும்படி
அதனை அமலமாக விளை வேற்றும்
என்பது.

“காண் பகை இறுக்க”

என்னும் சொற் றொடரால் ஆசிரி
யர் சூக்தத்தை ஆரம்பிக்கின்றார்.

அல்தாவது உடலும் உயிரும் (கிழத்
தியும் கிழவனும்) தொன்று தொட்டே
தம் தம் இயக்கம் காரணமாக—வினை
காரணமாக — செய்கை காரணமாக
— கர்மம் காரணமாக, தாம் தாமே
கண்ட — செய்து கொண்ட தம் தம்
முரண் பாடுடைய இயக்க நிறை
பேதத்தால் தம் தம்முள் விளைத்துக்
கொண்ட பகைமையை (“காண்
பகை”) இறுத்தலே — ஒழித்தலே
ஒடுக்குதலே — ஒடுக்கி அடக்குவதே
— அடக்கித் தமக்கு அடிமை செய்து
கொள்வதே இன்றி யமையாத் தவம்
என்று குறிப்பால் உணர்த்துகின்றார்;
இன்றி யமையாமை தோன்ற முதலில்
கூறுகின்றார் என்க.

இவ்வாறு அகில சிவர்கள் மறுக்க
முடியாததும் கண் கூடாகக் காண்பது
மான பகையை இறுப்பது—ஒழிப்பது
யாங்ஙனம்? என்பது கட்டா.

இதற்கு விடை இறுப்பவராய்

“கால் தேர் துப்பாய் பார்க்கு இணைப்
பண்பாய் பற்றிய கேண்மை”

என்று கூறி யருளினார்.

இஃது என் சொல்லிய வானோ?
எனின், கூறுதும்:—

கிழவனும் கிழத்தியும் (சத்துச்
சித்து — உடலுயிர்) இயங்குவதால்
அவ் இயக்கமே வாயு பூதம் எனப்படும்.
இயக்கமே ஒலி. அதுவே நாதம்.

மேலைச் சூத்தத்தால் கூறிய “கூற்றறி பாணர்” என்னும் நாதம் ஆகிய கால் உரிய சாதகங்களால் தூய்மையில் ஏற்ற பெற்றி அடைந்து தேர்ந்த கால் எனத் திகழும் என்கின்றார்.

இவ்வாறு கால் ஏற்ற பெற்றி தூய்மை அடைந்து (“கால்தேர் துப்பு ஆய்”) அஃதாவது இயக்கம் எனும் ஒலியாகிய நாதம் நாதம் எனும் கால் தான் அடைந்த தூய்மை நிறைக்கு ஏற்ப,

“பாரீக்து இணைப் பண்பாய் பற்றிய [கேண்மை]”

பிருதிவி தத்துவமாகிய தூலத்தை —பார் என்னும் பூமிக்கு ஒப்பான — பூமியாகிய தூலத்தை — மலின தத்துவத்தால் கடினமாகக் காணப் படும் தூலத்தைப் பற்றிக் கொள்ளும் என்க.

அவ்வாறு பற்றிக் கொண்டு அத்தூலம் எனும் பாரில் உள்ள அழுக்கை —தடிப்பை — கடின சுவாபத்தை —இருளை இரிந்து ஒடுமாறு செய்வான் அப் பூமி எனும் தூலத்தில் அதற்கு ஒத்த வண்ணம் (“இணைப் பண்பாய்”) நிறை கொண்டு பாயும்; பாய்ந்து பாய்ந்துபார் என்னும் அப் பிருதிவியில் உறையும்; ஒன்றுபடும்; கூடிக் குழையும்; மித்ருத்தவம்—கேண்மை — “நேரா நட்பு” நிறை பெறும்; பகைமை நீறும் என்க.

“காண்பகை இறுக்கப்” படுதலின் பெட்டி இதுவே என அறிதற் பாற்று.

கேள்வி எனப்படும் இத்தகைய கால் என்னும் நாதம் உடலோடு ஏற்ற பெற்றி நிறை கொண்டு—சம நிறை கொண்டு ஒன்றி நிற்கும் நீர்மையே — கேள்வன் கேள்வி என்னும் உடலுயிர் களின்(கேள்வன் சிவம்; கேள்வி சிவை) மித்தருத்தவமே “கேண்மை” எனும் சொல்லால் குறிக்கப் பட்டது என்க. “கேண்மை” என்பதன் உண்மைப் பொருளும் இதுவே என அறிதற் பாற்று.

சத் தொலி சித் தொலிகளாகிய உடலுயிர் இயக்கங்கள் ஒன்றி நிற்கலாகிய —சம நிறை பெறுவதாகிய இத்தகைய கேண்மையே எமது இடைக்காடர் பெருமானால் “நேரா நட்பு” என விதந்து கூறப்பட்டது என்க.

இவ்வாறு நாதம் என்னும் ஒலி ஒலியாகிய—இயக்கமாகிய வாயு தூலத்தைப் பற்றி அதன் பால் உறைந்துழி அசைவு ஒடுங்கப் பெற்றமையால் — ஒன்றப் பெற்றமையால், அத்தகைய ஒற்றுமை எனப்படும் கேண்மையால் வாயு என்னும் பெயர் மாறி ஆகாயம் எனப் பெயர் பெறும் என்க.

பெற்று என் செய்யும்? உடலிடம் கொள்ளும் என்க.

இதனால் ஆம் பயன் என்னை? எனின்,

உடலுயிர் என்னும் சத்து சித்து தத் தமக்குள் தம் தம்மால்—தம் தம் அறியாமையால் தாம் தாம் கண்ட பகை (“காண்பகை”) —செய்து கொண்ட பகை இறுக்கப் படும் — நீறும் என்று கூறப் படும் என்க.

நீறக் கண்ட ஆங்கு என்னாகும்? எனின்,

“ஆர் சிறு தூதையாய் ஆக்கம் விளைக் [தும்மே]”

என்று கூறிச் சூத்தத்தை முடித்த ருளிநார் புலவர்.

இஃது என் சொல்லிய வாரோ? எனின், சிறிது கூறுதும்.

சத்தும் சித்தும் கூடி இயங்குவதனால் ஆப ஒலி—சித்துருவமாகிய ஒலி — அசித் தருவமாகிய பிருதிவியில் பாய்ந்து பாய்ந்து பாய்ந்த நிறைக்கு ஏற்ப அத் தூலத்தை இடமாகக் கொண்டு இயக்கத் தன்மை கெட்டு ஆகாயம் என —குழைந்த நிறைக்கு ஏற்ப ஆகாயம் என அமர்ந்து, சிறிது சிறிதாக —அணு அணுவாக ஒக்கம் பெற்றுச் சிதாகாசம்

நிறைந்த சிறிய பாத்திரம் (சிவம்) என (“ஆர் சிறு தூதை ஆய்”) விளங்கும்படி அத் தூலத்தை அமலமாக விளை வேற்றும் எனக் கூறிச் சூத்தத்தை முடித்த ருளிநார் இடைக்காடர் பெருமான் என அறிதற் பாற்றும்.

அமல விளைவு என்றால் என்னை? எனின்,

அது தான் உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றுதலாகிய நேரா நட்பால் ஞான சத்தி வடிவம் ஆக்க முறுதல் என அறிதற் பாற்று.

இப் பெற்றி மேல் வரும் சூத்தங்களால் விளக்கிக் கூறப் படும்.

அப்பர் தேவாரம்.

சாத்திரம்பலபேசஞ்சமுக்கர்காள்
கோத்திரமுங்குலமுங்கொண்டென்
[செய்வீர்
பாத்திரம் சிவம் என்று பணிதிரேல்
மாத்திரைக்குள் அருளுமாற்பேறே.

(ஷை திருமாற்பேறு — திருக்குறந்தொகை [செ. 3.]

என்னும் அப்பர் அரு மறையும் நிறை முறையான அருந்தல் பொருந்தல்களால் — உரிய சாதகங்களால் தூலம் அமல விளை வடைதலையே — அதன்கண் ஆகாச பூதம் பெருக்க மடைதலையே — புலால் தருத்தி பூர் தருத்தி ஆதலையே குறித்தது என அறிதற் பாற்று. விரிப்பிற் பெருகும்.

கால் துப்பு ஆப் பற்றிய கேண்மை (ஆல்) (உடலுயிர்) பகையை இறுக்க (இறுக்கும் படி) (அவ் உடலை) தூதையாய் (ஆகும் வண்ணம்) ஆக்கம் விளைக்கும் என முடிக்க.

ஆழ்ந்து ஆய்ந்து உரைப்பின் மிகப் பாக்கும் திறன் அமைந்த இச் சூத்தப் பொருள் ஒரு வகையான முடிபு பெற்றது.

இதுகாறும் கூறியவைகளால், மூவடி முப்பது என்னும் அரிய பெரிய தமிழ் மறையில், “பொருட்கூறு” என்னும் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் நான்காம் சூத்த மகுடமாகிய “நேரா நட்பு” என்பதன் பண்பும் பயனும் விட சூத்தம் ததலிய வாற்றான் ஒருவாறு உணராததும்.

சுபம்.

** ஒரு துறைக் கோவை. **

யாழ்ப்பாணம் புன்னுலைக்கட்டுவன்

வித்துவான் ப்ரம்ம ஸ்ரீ. சி. கணேசையர்

அவர்கள் எழுதியது.

(தொகுதி. 3. 1. வாரத் தொடர்ச்சி)

“வானைச் சுரபியைச் சிந்தா மணியைமந் தாரமென்னும்
கானைப் பொருகொடை யான்ரகு நாயகன் கந்தகிரிச்
சோனைப் புதுமது வார்புழலீர்த் துதிக்கை வெம்போ
ரானைக் கிசையி லவங்கார மாணுக் கழகல்லவே.”

(இ—ள்.) வான்—மேகம். சுரபி — காமதேனு.கான்—
சோலை. சோனை—விடாமழை. இத் துதிக்கை வெம்போர்
என்பது சிலையையானே இந்தத் துதிக்கப்படும்
கையினது வெவ்விய போர் எனவும், இந்தத் துதிக்கை
யாற் செய்யப்படும் வெவ்விய போர் எனவும் பொருள்
படும். முற் பொருட்குத் துதிக்கை யென்புழிக் ககரம்
விரித்தல் விகாரம். துதித் தலையுடைய கையுமாம். மான்—
மான போலும் கண். ஆனை—யானை போலும் முலை. இனித்
துதிக்கைப் போர் யானைக் கல்லது மாணுக்குப் பொருந்தல்
அழகல்ல என்பதுந் தோன்ற நின்றது.

“போரேறு வெங்க ணைக்கண்முன் மாதலி பூட்டியபொற்
றேரேறு சிங்கம் ரகுநாதன் றேவைச்சிலம்பில் வெய்ய
காரேறு வன்கண்மை சேர்கையுற் றுயொரு காளைபின்சேர்
வாரேறு கொங்கையை நீதடித் தாயிலை வன்புறவே.”

(இ—ள்.)சிங்கம் என்றது சிங்கம்போன்ற வனாகிய ஸ்ரீ
ராமபிரானை. காரேறுவன் கண்மை சேர்கையுற்றாய் என்
பது கருமை பொருந்திய வலிய மை தீட்டிய கண்ணிற்
கையைப் பொருந்தினாய் எனவும்; வஞ்சமான வன்கண்
மையைச் சேர்தலைப் பொருந்தினாய் எனவும் பொருள்
பட்டு நின்றது. வன்புறவே — வலிமையுற. ஏ அசை.
இனி வலிமையுறவே! என விளியாயுந் நின்றது. ஒரு
காளை பின் சேர்வாரேறு கொங்கையை நீ தடுத்தாயிலை
என்பது ஒரு காளையாகிய யான் பின் அணைகின்ற
கச்சுப் பொருந்திய முலைகளைத் தடுத்தாயிலை எனவும்,
ஒரு காளைக்குப் பின்னே சென்ற கச்சுப் பொருந்திய
முலைகளை யுடையானை நீ தடுத்தாயிலை எனவும் பொருள்
பட நின்றது. முன்னதற்குத் தன்னைப் படர்க்கையாகக்
கூறலின் காளை என்பது வழுவமைதி. தொனிப்பொருள்
உடன் போக்குத் துறைப் பொருள் படநின்றது.

“மைம்மா னிகர்த்த மலைவளர் காதலி மாதுவளர்
பெம்மா னருட்குரி யோன்றகு நாதன் பிறங்கலன்னீர்
கைம்மான் குதிக்கறி யாதென்று நீரென் கலைமதிக்கு
எம்மான் குதிக்குமென் றோபிடித் தீர்க்கை விரண்டினுமே.”

(இ—ள்.)மைம்மான்—கரியமான். கைம் மான் — யானை
யைப் போன்ற தனம்; யானை. குதிக்க வறியாமை—பாயத்
தெரியாமை. அகரம் -- தொக்கது. கலைமதி -- பூரண
சந்திரன் போன்ற முகம். மான்—மான் போன்றகண்.
நீர் யானை பாயவறியா தென்று அதனைப் பிடியாது இம்
மான் பாயுமென்றே இதனைக் கையிரண்டானும் பிடித்தீர்
என்பதுந் தோன்ற நின்றது.

“ஆரத் தொடையிடை நீலமிட் டாங்களி தோயுழுவை
வீரத் தொடைபுனை வோன்றகு நாயகன் வெற்புணயீர்
மாரத் தொடைக்குண் முகைத்தா மரைவிட்டு வன்கொலைகுழ்
கோரத் தொடையென வோபுதைத் தீர்மைக் குவலயமே.”

(இ—ள்.)ஆரம்—முத்து. இட்டாங்கு—இட்டாற் போல.
இட்டாங்குத் தோயும் முல்லை என இயைக்க. முல்லைக்கு
ஆரமும் அளிக்கு நீலமும் உவமை. வீரத் தொடை —
வென்றி மாலை. மாரத் தொடை -- மன்பத பாணம்.
தாமரை முகை--தாமரை யரும்பு போன்ற முலை. கோரம்
--கொடுமை. குவலயம்--குவளை போன்ற கண். மன்மத
பாணங்களுள் தாமரை அம்பை விட்டுக் குவளை அம்பைக்
கொலை செய்யுந் கொடிய அம்பென்றே? டறைத்தீர்.
என்பதுந் தோன்ற நின்றது. குவளை கொலை செய்யும்
என்பது.

“நடை நிலம் சாதி குலமோ டறிவங்க நல்லதந்திப்
படையணி சேர்முன்றி லான்ரகு நாதன் பனிவரைவாய்க்
குடையவர் காந்தளம் பூம்போது தன்னைக் குறிஞ்சியெய்க்கோ
னுடைய தன் போதென்னவோவிழி யூடுகொண் டொத்தியதே.”

(இ—ள்.)நடையும், நிலமும், சாதியும், குலமும்,
அறிவும், அங்கமும், நல்ல தந்திப்படை யென்க. குடை
அவர் காந்தளம் பூம்போது -- குடை. போல் அலர்ந்த
காந்தட் பூப் போன்ற கை. குறிஞ்சி எம் கோன்--குறிஞ்சி
யிலிருக்கும் எமதிறைவன் என்றது முருகனை. ஒத்தியது
--புதைத்தது. இனிக் காந்தட் பூவை குறிஞ்சிக்கூரிய
எமது கடவுளது பூவென்றே நீர் கண்ணில் ஒத்தியது
என்பதுந் தோன்ற நின்றது.

(தொடரும்)